

saa Rentefatsen ikke er mere stemmende med de virkelige Forhold, end Tilfældet er, saa gjør man ham i Virkeligheden Uret. Dernæst troer jeg, at den hele Foranstaltning, endog uafhængig af den lave Rentefats, vil blive til stor Fordeel for Livrenteanstalten af 1842 paa de Forsikfredes Beføstning. Det er meget vanskeligt at tale om disse Ting, naar man ikke er saa nøie fortrolig med dem som f. Ex. det ærede Medlem, der jo i en anden Egenskab har Leilighed til at trænge dybt ind i alle Enkeltighederne af den vanskelige Livsforsikringsmaterie; men mig synes det at være klart, at, naar den tvungne Indførselsforanstaltning for Embedsmændene allerede har haft en saa væsentlig Andeel i den Formue, som Livrenteanstalten har opsamlet, saa er der en stor Sandsynlighed for, at dette Tilskud, som vi her afkræve Embedsmændene, ligeledes vil bidrage væsentligt til Opsamlingen af en Formue for denne Anstalt paa Embedsmændenes Beføstning. Maaskee kunde der gjøres Noget til at raade Bod paa Ubilligheden, naar det nemlig kunde indrettes saaledes, at den Embedsmand, der havde ydet et saadant Indskud, kom til at nyde den samme Fordeel, som ved Theaterloven er tænkt at skulle tilfalde Theatrets vordeinde Kunstnere, nemlig at man efter en vis Tids Forløb kunde vælge, om man vilde have Livrenten eller Capitalen, naar det altsaa kunde stille sig saaledes, at enhver Enkelt, der havde ydet det aarlige Afdrag, ogsaa var vis paa at faae Noget derfor, medens det nu stiller sig saaledes, at de Embedsmænd, der døe i deres Embede, komme til at betale for de Embedsmænd, der overleve deres Arbeidsdygtighed og altsaa skulle gaae af paa Pension. Dette er imidlertid saa vanskelige Forhold, at jeg ikke tør vove mig langt ind paa den faarlige Grund; jeg har kun antydet, hvilke Indsigelser der forekomme mig at frembyde sig mod Forslaget, men dette er dog ingenlunde det Væsentlige, det er ikke det, hvorpaa jeg hovedsagelig støtter min Modstand mod Forslaget. — Den ærede Folkethingsmand for Københavns 4de Valgfreds (Fenger) holdt, som sagt, et længere Foredrag ved Lovforslagets første Behandling, under hvilket jeg virkelig anede, at det vilde komme til at spille en

fremtrædende Rolle i alle senere Forhandlinger om Embedsmænds Lønninger, fordi det var mig klart, at der derved blev lagt den første Spire til en Plante, som Noget maaskee ville kalde et smukt Træ, men hvori andre ville see et stadeligt Ufrud; der blev i alt Fald lagt en Spire, som baade vil slaae Rod og sætte Grene og Blade, der i lang Tid ville sysselsætte os. I dette Foredrag yttrede det ærede Medlem Følgende: „Jeg maa tilstaae, at jeg for mit Vedkommende deler den Anskuelse, at de Embedslønninger, der nu gives, i det Hele ere noget høiere end strengt nødvendigt, uden at jeg dog troer, at de ere saa meget for høie, at en Nedsættelse i dem vilde kunne løbe op til nogen meget betydelig Sum.“ Det er godt at mindes disse Ord, fordi de dengang strax bleve optagne med saa megen Tilslutning, at man neppe feiler ved at formode, at deres Charakter let efterhaanden vil kunne udvisses noget, saa at man vil tilskrive det ærede Medlem en stærkere Ytring om de høie Lønninger, end han i Virkeligheden har brugt. Efterat det ærede Medlem havde sagt dette om, at Lønningerne „i det Hele taget ere noget høiere end strengt nødvendigt“, udvillede han, at det dog var forbundet med meget stor Vanskelighed ved Behandlingen af de enkelte Lønningslove at udfinde, hvor da Uffortningen skulde stee. Han sagde, at hvergang vi komme til i det Enkelte at undersøge saadanne Lønningslove, saa viser der sig paa den ene Side det og paa den anden Side det, og til Syvende og sidst komme vi slet ikke videre, vi kunne ikke faae nogen Nedsættelse vedtaget. Det ærede Medlem har nu valgt den Vej at gjøre Nedsættelserne iblinde; han har erkjendt, at der i alle de enkelte Tilfælde ikke lader sig gjøre nogen Indskrænkning i Embedsmændenes Lønninger, og saa søger han at naae sit Maal derved, at han skærer alle mulige Lønninger ligesom over een Kam, han skærer sine Procenter bort overalt og aldeles uden Barmhertighed, uden noget Hensyn til, hvorledes den enkelte Lønningslov bliver vedtagen, uden noget Hensyn til, om Lønningerne ere fastsatte for 20, 15, 10 Aar siden eller idag, og uden Hensyn til, om det er store eller smaa. Det forstaaer